

1889 1ste Del. af Lovf. indeh. Best. om Politiet udenfor Køb.

1890

brydelse. Hvad det dog navnlig kommer Politiet an paa, det er imidlertid ikke saa meget det at kunne anholde en Person, som det er det at kunne udsørge en Person yderligere, end Lovforslaget vil tillade. Efter dette vil man nemlig ikke kunne udsørge en Person, som man træffer paa, yderligere end om hans Navn og hans Bopæl. Naar Sagen stilles paa Spidsen, saa vil en Politibetjent altsaa, hvis han møder en Person, som han kunde ønske at komme i nærmere Bekjendtskab til paa Grund af en begaaet Forbrydelse, uden at der dog er skjellig Grund til at have denne Person mistænkt, ikke kunne komme ham nærmere end til at spørge: „Hvor bor De?“, hvorpaa Manden da maasse vil svare: „Jeg bor paa Ladegården, men forresten har De ikke Noget at gjøre med mig.“ Politiet vil dog være uheldig stillet, naar det ikke skal kunne tage videre fat paa en saadan Mand. — Det ærede kongevalgte Medlem yttrede fremdeles, at det berøede paa en Misforstaaelse af mig, naar jeg havde sagt, at den væsentligste Hindring for Politiets Virksomhed efter § 8 vilde være den — det var forøvrigt det, som jeg navnlig for urgerede — at man ikke efter denne Paragraf vilde kunne anholde Personer, der dreve omkring paa Landet, med andre Ord: Bagabonder. Dertil bemærkede den ærede Landstingsmand, at det kunde man godt, thi Bagabonder kunde man anholde som mistænkte for en Forseelse mod den offentlige Orden, nemlig som mistænkte for Løsgængeri. Men jeg maa jo dog først tsaafald vide, om Manden virkelig er Bagabond eller ikke. Møder jeg en Mand paa Gaden eller paa Landeveien, om hvem man, som det hedder i Forordningen af 10de December 1828, kan sige, at hans hele Udseende og Klædebragt tyder paa, at han ikke kan ernære sig selv uden at falde det Offentlige til Byrde, saa har Politiet nu Ret til at undersøge en saadan Person, men denne Ret vil falde bort ifølge det foreliggende Lovforslag, som det er affattet, og det tror jeg ikke er

rigtigt. Det er efter min Mening ikke rigtigt, at det paa Landet meget svage Politi bliver endnu yderligere svækket derved, at det saaledes kommer til at staa værgeløst ligeoverfor fremmede Personer. Det maa nemlig erindres, at, medens i Reglen, som jeg ogsaa antydede før, Politibetjentene i Kjøbstæderne kjende enhver Mand i Byen, og medens de fleste Personer paa Landet strax, naar de møde en fremmed Person, kunne se, at det er en Fremmed, og da, naar de se ham gaa og drive omkring, kunne passe paa ham, indtil han betler, eller, hvis han ikke betler, lade ham gaa, saa er der et virkelig meget uheldigt Forhold i saa Henseende tilstede, naar man i større Jurisdiktioner maasse kun har een eller to Politibetjente at raade over. — Det har dog ingenlunde været min Mening at ville volde en stor Revolte i Bestemmelserne i § 8. Hvad jeg egentlig nærmest bryder mig om — jeg skal udtale det nu her, da den høitærede Minister før yttrede, at han vilde afvente mine Forslag — det er, at den Bestemmelse kommer til at udgaa, at det kun skal være straffede Personer, som man skal kunne affordre Forklaring om og Redeliggjørelse for, hvorledes de ernære sig. Det var noget Egnende, der var foreslaaet ved denne Sags 3die Behandling i Folkethinget, og Andet forlanger jeg ikke. Forholdene ville nemlig da omtrent blive de samme, som de hidtil have været. Tager man derimod den Ret bort fra Politibetjentene, at de kunne udsørge saadanne Personer nærmere, hvis hele Udre tyder paa, at de enten let kunne blive Forbrydere imod Samfundet eller dog let kunne falde det Offentlige til Byrde, saa vil dets Stilling baade i Forhold til Fattigvæsenet og i Forhold til Rets sikkerheden blive meget svækket.

Tessens: Det forekommer mig, at min ærede Kollega, som nu satte sig, har stillet Ordene i det foreliggende Lovforslag besynderlig paa Spidsen. Jeg er overbevist om, at